

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Stalna služba u Donjoj Stubici
Matenačka cesta 3/1

Posl.br. P-1314/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Donjoj Stubici, po sutkinji tog suda Vesni Posavec, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ane Sambrailo iz Zagreba, Biankinijeva 21, OIB:82402319459, zastupana po pun Ivanu Adžiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. , Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB:53056966535, zastupana po pun. Sofiji Petković, odvjetnici u OD Glamuzina i Grošeta u Zagrebz, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne rasprave održane 05. ožujka 2026. u prisutnosti punomoćnika objih stranaka, a objavljene dana 22. travnja 2026.god.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 068-50-4151816, sklopljenog dana 31. svibnja 2007. između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i tužitelja Ane Sambrailo kao korisnika kredita, kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, dakle točka 7. Ugovora u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeća.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Ani Sambrailo iz Zagreba, Biankinijeva 21, OIB: 82402319459, na ime preplate po kreditu u odnosu na valutnu klauzulu u CHF i razliku nedospjele glavnice u konverziji, a uvažavajući preplatu utvrđenu konverzijom, isplati iznos od 7.344,83 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućom od 1. listopada 2015. g. po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tuženikov prigovor radi prebijanja tražbine.

V. Odbijaju se tužiteljica i tuženik sa zahtjevom za naknadu troška delegacije.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu u kojoj navodi da je dana 31. svibnja 2007.god., s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu br. 068-50-4151816 na iznos od 20.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF Hrvatske narodne banke, važeći na dan korištenja kredita te uz promjenjivu redovnu kamatnu stopu.

Prilikom sklapanja ugovora, tužitelju nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka, kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja. Dapače, tužitelju je kredit u švicarskim francima ponuđen kao najpovoljniji. Značaj neravnoteže tim je veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja švicarskog franka, nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik. Na dan puštanja kredita na korištenje tečaj CHF valute bio je 4,416595 /kn, ali je uskoro porastao, što je tužiteljici znatno otežalo redovno plaćanje otplatnih obroka. Početkom 2016.g. tužiteljica je prihvatila zakonsku konverziju kredita u eurski te su sklopile dodatak ugovoru o kreditu.

Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., u točki II potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4.7.2013.god., u dijelu točke 1.,2.,3.,4.5., i 7. Izreke, kojom se utvrđuje da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača-korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditu koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora u svezi zaključenja predmetnih ugovora, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih strana time da su tužene banke, a među njima i Raiffeisenbank Austria d.d., postupile suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju

od 10.09.2003. do 6.08.2007.g., i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 -133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Nadalje, presudom Visokog trgovačkog suda posl. broj:PŽ-6632/17 od dana 14. lipnja 2018., u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: P-1401/12, od dana 4. srpnja 2013, u dijelu točke 1.,2.,3.,4.,5.,6., i 7 izreke kojom se utvrđuje da je između ostalih i ovdje tužena, "u razdoblju od 01.11.20004.g. do 31.12.2008.g., povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirala o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljen na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju od 1.6.2004. do 6.08.2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine pa do 31.12.2008.g. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07-133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, pa tako i u ovoj parnici.

Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima, u slučaju ništetnosti, svaka je ugovorna strana dužna drugoj vratiti sve što je temeljem takvog ugovora stekla, tuženik ovom slučaju dužan vratiti tužitelju sve ono što je temeljem ništetnih odredaba stekao. Stoga traži isplatu preplaćenih iznosa kod otplate kredita u odnosu na ugovoreni tečaj važeći na dan puštanja kredita te razlike glavnice u odnosu na glavicu utvrđenu u konverziji, uz uvažavanje preplate utvrđene konverzijom u ukupnom iznosu od 7.344,83 eura kako je tužiteljica precizirala tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja.

2. odgovoru na tužbu, kao i tijekom postupka, tuženik u cijelosti osporava pravnu osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu. Predmetni ugovor o kreditu je konvertiran i na dan 30.09.2015. je tužitelju nedospjela glavnica umanjena. Glede navoda tužitelja o valutnoj klauzuli, tuženik navodi da je ista zakonom izrijeком dopuštena, a banka nije znala niti mogla znati za rast tečaja CHF, ali je u javnosti pa i u izvješćima HNB-a bilo upozorenja o mogućem rastu valute CHF. Tuženik je tužitelju dao sve potrebne informacije temeljem kojih je tuženik mogao donijeti informiranu odluku. Tuženik je podnio i prigovor radi prebijanja u iznosu koji predstavlja zbroj preplate iz konverzije od 450,58 eura i iznosa za kojeg je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica (4.406,77 eura).

Tuženik ističe i prigovor dvostruke litispendencije, zbog vođenja parničnog postupka na OGS-u u Zagrebu između istih stranaka po tužbi tužiteljice za isplatu zbog promjenjive kamatne stope.

Nadalje, tijekom postupka, tuženik navodi da tužiteljica nije dokazala da je potrošač. Predlaže se odbiti tužbeni zahtjev.

3. Tijekom postupka proveden je uvid u Ugovor o kreditu (na listu 11-13), Dodatak ugovoru o kreditu (na listu 14-17), u otplatni plan i u knjigovodstvenu karticu prometa (list 18-25), te je provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću, proveden uvid u ostalu dokumentaciju u spisu, a ispitana je i tužiteljica.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nesporno je da su tužiteljica, kao korisnica kredita i tuženik, kao davatelj kredita sklopili 31. svibnja 2007. god. ugovor o kreditu br. 068-50-4151816 na rok otplate od 300 mjeseci, za rješavanje stambenog pitanja, kojim se tuženik obvezao staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 20.00,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan isplate, dok se tužitelj obvezao isti iznos vratiti s pripadajućom redovnom kamatom koja je tijekom postojanja obveze iz ugovora promjenjiva i uz valutnu klauzulu, prema tečaju na dan plaćanja otplatnog anuiteta.

6. U svojem iskazu, tužiteljica je izjavila da je zatražila kredit kod tuženika, radi adaptacije stana i ponuđen joj je kredit u CHF valuti, kao najpovoljniji. Ugovor je pročitala i uglavnom razumjela, a rizici zbog CHF valute nisu joj predloženi. Nije očekivala da će toliko narasti otplatni anuiteti.

7. Ugovor o kreditu sklopila je tužiteljica kao fizička osoba i nesporno pripada u kategoriju potrošača, sukladno Zakonu o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj, 96/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora. Ugovor je sklopljen s istim odredbama kao i ostali potrošački ugovori o kreditima.

8. Temeljem odredbe čl. 328. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se, te temeljem čl. 327. ZOO-a, na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozvati svaka zainteresirana stranka, a tužitelj ima pravni interes za vođenje ovog postupka, iako je kredit konvertirao, jer istim uz utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi, traži vraćanje iznosa koje je preplatio temeljem ništetnih odredbi ugovora.

Naime, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od trenutka sklapanja ugovora, pri čemu ništetne odredbe ugovora niti ne postoje, te konverzijom kredita ništetne ugovorne odredbe nisu postale valjane, a kako tužiteljica uz zahtjev za utvrđenje ništetnosti postavlja i zahtjev za isplatu, zbog ništetnih odredbi ugovora, to ona ima pravni interes za vođenje ovoga postupka.

9. U odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je 4. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012, kojom je, između ostalog, utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara

koji utječu na odluku tuženika o sklapanju pravnog posla, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Nakon što je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske dana 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), Vrhovni sud Republike Hrvatske je 03. rujna 2019. donio presudu poslovni broj Rev-2221/2018-11 kojom je, između ostalog, odbijena i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. udijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.g., u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženi postupio protivno odredbama, tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03) u razdoblju od 1. studenog 2004. godine do 6. kolovoza 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. godine do 31. prosinca 2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 97/07, 12/15, 75/09, 79/09, 89/09, 33/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

10. Sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14,110/15,14/19) ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da su nišetne odredbe tuženika o valutnoj klauzuli.

11.Tužiteljica i tuženik sklopili su 12.2.2016.g. Dodatak ugovoru o kreditu sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj : 102/15, dalje: ZID ZPK). Istim su izmijenili ugovorne odredbe u pogledu valute, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita na način da su kredit konvertirali u euro, ugovorili kamatnu fiksnu kamatnu stopu. No, tužitelj i dalje ima pravni interes zahtijevati utvrđenje nišetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu, što proizlazi iz odluke Vrhovnog suda posl.broj: Rev-2868/2018 od 12. 2. 2019. i to stoga što nije u cijelosti podmiren dug tuženika, zbog nišetnih odredaba ugovora o kreditu.

12. U odnosu na tvrdnju tuženika da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita, da je tužitelj na isto pristao i da iz navedenog, tužitelj više nema

pravo ništa potraživati s osnova predmetnog ugovornog odnosa, za navesti je da je provedenim vještačenjem utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka, te kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt, koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je odlukom Vrhovnog suda Rev 18/18 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. U odnosu na navedeno, također valja istaknuti da je u rješenju Vrhovnog suda RH broj: Rev-2868/2018 od 12.02.2019. zauzeto stajalište da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu, tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim zahtjevima. Kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog ugovornog odnosa koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u predmetnom ugovornom odnosu slučaj. Budući provedena konverzija nije ispravila posljedicu nepoštenog ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, to istaknuti prigovor tuženika u odnosu na provođenje konverzije i njezin utjecaj na mogućnost kondemnatorne zaštite tužitelja kao potrošača, nije osnovan.

13. Sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom.

Ugovor o kreditu je dvostrani pravni posao za koji vrijedi temeljna načela obveznog prava, kao što su načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelo jednake vrijednosti činidbe, savjesnosti i poštenja, te načelo zabrane zlouporabe prava.

14. Iz provedenog postupka je utvrđeno da su ugovorne odredbe iz čl. 1. i 7. kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive,

nepoštene, pa prema tome ništetne, jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati tužitelja kao korisnika kredita i potrošača o važnim činjenicama: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a), o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja švicarskog franka, nego misli da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, te je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Neravnoteža u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem predmetne odredbe nedvojbeno je na štetu potrošača i značajna je. Načelo savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO) općenito znači da su sudionici obveznih odnosa, dakle osobe koje se već nalaze u određenom pravnom odnosu koji se zasniva na odnosu povjerenja, dužne međusobno postupati obzirno, uvažavati interese obiju strana, prilikom zasnivanja obveznog odnosa biti otvoreni i iskreni i spremni na potpuno i valjano ostvarenje preuzetih obveza, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa, što znači da su se u određenim životnim situacijama dužni suzdržati čak i od primjene određene norme ako bi time izbjegli da primjenom te norme bude učinjena nepravda. To načelo znači da svatko treba postupati prema drugima onako kako očekuje da će u pravnom prometu prema njemu postupati drugi.

Stoga je sud utvrdio da je ništetan dio predmetnog ugovora o kreditu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF.

15. Temeljem čl.323. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj strani sve što je primila na temelju ništetnih odredbi ugovora, pa je stoga tuženik dužan tužitelju vratiti novčane iznose koje je primio temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Radi utvrđivanja kolika je razlika u mjesečnim anuitetima kredita između iznosa koje je tužitelj preplatio zbog valutne klauzule u CHF, u odnosu na iznose da je kroz čitavo ugovoreno vrijeme tečaj CHF bio kao na dan puštanja kredita provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću, iz čijeg nalaza i mišljenja je utvrđeno da je razlika odnosno preplaćeni iznos u razdoblju od dospijeća prve obveze 31. srpnja 2007. do dana konverzije 2.02.2016., a po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli 1.800,94 eura, zatezne kamate na ove razlike iznose 620,58 eura, a uključujući obračun preplate u konverziji od 450,58 eura, po ovome osnovu, preplata ukupno iznosi 1.973,08 eura. Nadalje, vještak je izračunao visinu manje priznatog iznosa umanjenja glavnice eura od 5.371,75 eura. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje financijskog vještaka, budući je isti dat od stalnog sudskog vještaka, po pravilima struke, temeljem vjerodostojne dokumentacije, vještak je svoj nalaz i mišljenje izradio prema zadatku koji mu je dao sud, te je isti jasan, logičan i

detaljno obrazložen, a stranke istome nisu prigovarale, osim što se tuženik protivio davanju rečenog zadatka vještaku. Tzv. negativne razlike sud nije uzeo u obzir, i umanjio tužbeni zahtjev, obzirom da tužitelj kao potrošač, temeljem ništetnih odredaba ugovora, koju ništetnost je uzrokovao tuženik, ne može biti na štetu tužitelja. Tuženik nije istaknuo prigovor potraživanja radi prijeboja s osnova tzv. negativnih razlika, već po osnovi preplate koju je uračunao tužiteljici u konverziji kod otplate sada eurskog kredita. Međutim, tužiteljica nije ni osporavala postojanje preplate već je tražila da se ista uračuna u izračunu vještaka, što je isti i učinio.

Prigovor dvostruke litispendencije, tuženik nije isticao u daljnjem tijeku postupka, niti nakon izračuna vještaka, a sud je mišljenja da je isti irelevantan, jer nijedna strana nije dostavila pravomoćnu presudu kojom bi bila obuhvaćena ništetnost ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli i posljedično odluka o kondemnatornom zahtjevu, niti je ukazivano na vođenje ovoga postupka.

16. Tuženik se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva, jer je nakon vještačenja, tužiteljica povisila tužbeni zahtjev. Međutim, ovdje se radi o tzv. nepravoj preinaci tužbenog zahtjeva, jer je ista učinjena nakon vještačenja, dakle, u vrijeme kada je tužiteljica mogla svoj tužbeni zahtjev precizno postaviti, što je i učinila, posve u skladu s čl. 190.st.2 ZPP-a.

17. Kako se imovina tuženika bez osnove povećala, to je tuženik dužan tužitelju vratiti ove iznose zajedno s kamatom, koja teče od 1. listopada 2015.g.

Naime, tuženik je nepošten stjecatelj od dana stjecanja svakog preplaćenog iznosa, budući je on navedene iznose stekao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi, koje su utvrđene ništetnim. Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se od 1.1.2008.g. na odredbi čl. 29.st. 2. ZOO-a.

18. Kako je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, valjalo je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, tuženiku naložiti da nadoknadi parnični trošak tužitelju.

Tužitelju su, kao potrebni priznati troškovi zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika koji se sastoje od: sastava tužbe po Tbr. 7/1 u iznosu od 200,00 eura, zastupanje na ročištima dana 10.02.2025, 08.05.2025., 05.03.2026. po Tbr. 9/1 za svako ročište 200,00 eura, za podneske od dana 21.01.2025., 15.02.2025.god. , 22.01.2026. svaki 200,00 eura po Tbr. 8/1, što ukupno iznosi 1.400,00 eura, što uvećano za 25% PDV u iznosu od 350,00 eura, ukupno iznosi 1.750,00 eura, te su priznati trošak vještačenja u iznosu od 600,00 eura, tako da ukupni iznos parničnog troška iznosi 2.350,00 eura.

Na trošak je dosuđena i zakonska zatezna kamata koja teče od presuđenja.

19. Punomoćnici stranaka zatražili su naknadu troška delegacije u vidu izbivanja iz sudske pisarnice za vrijeme ročišta, ali ni jedna strana nije dostavila karte javnog prijevoza kao dokaz da su putovali javnim prijevozom od Zagreba do Donje Stubice i natrag. Naime, sukladno čl. 11. st. 4. Zakona o sudovima, odvjetnicima pripada pravo na naknadu troška javnog prijevoza i naknadu prava za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja određeno Tarifom o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika ako putovanje do drugog suda i natrag do mjesta ureda traje duže od 3 sata.

Dakle, sud nije imao uvida u duljinu putovanja punomoćnika stranaka, a ukoliko su putovali osobnim automobilima putovanje od Zagreba do Donje Stubice i natrag ne traje dulje od 1,5 sati.

20. Stoga je odlučeno kao u izreci.

U Donjoj Stubici, 22. travnja 2026.god.

S U D A C:

Vesna Posavec

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu u roku od 15 dana, po primitku iste. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda, a o istoj odlučuje Županijski sud .

DN-a:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-04d52**

Kontrolni broj: **092a1-b1d54-255d5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.